

## Írott lap

*Ez a kifordítom-befordítom éj (régimódián érzekelem)  
 versemmel viselős; a Martinovics hegy csatakos bundájába  
 nőies ujjait csontig vájja most az északi szél, csomókba  
 markolt lombok a vakolatot verik, hidegség árad szívekgig,  
 a fölcsavarozott zárak*

*komplikációit*

*bőrkesztyűbe bújt mancsok olajozzák.*

*Én játszom,*

*hogy jön a tél,*

*mogyoró csörög,*

*de undorít és ijeszt szaporaságuk*

*s hogy lealjasodnak sorra az ujdónász történetek.*

*Ódon se lennék.*

*Kérdés, mi hát?*

*Szárnyalni tanítom bizvást a piszkafát, de a mocsaras tá-  
 jék fölött opál-pajzsot látok s a felhők színpadán visz-  
 szafelé pörögnek bizony a földi képsorok, fejtetön futnak  
 hőseim;*

*egy büfé neónhályogos tükrében tetvészi*

*arcát a holnap,*

*egy pályaudvar hodályával dohogja, nincsen,*

*mióta nincsen menedék.*

*Miféle farkasok ugatnak*

*fülünkbe, rókaelkű hordák,*

*hogy a belső birodalmakban fél-*

*revert harang szól s a pánik*

*ibolyakék lidércei égnék?*

*Kérdőjelek,*

*fekete vaskampók,*

*a füstös égboltozat gerendáiba beleverve mélyen,*

*belógnak mélyen,*

*hallgatagon*

*a városok, tanyák fölé,*

*síkságok fölé,*

*a hétfő és a kedd fölé,*

*elég egy szék,*

*hogy vakon is rátaláljon — kellékére —*

*a kéz.*

*S a vers, ha megszületik,*

*ha megszüli velem az éj, sötét vinnyogásba, mint  
 vásári penge: visszabicsaklik csorbán?*

*Mit akarhatok?*

*Minden kevés.*

*Árad a sok.*

*Marad a mégis, a mégse? Az annyit unt modor? Próbák kényszere?  
A vak vezet világtalant bohóc-nyomorúsága, és a tiz köröm?*

*Merő abszurdítások, mondom,*

*eszélősök istenülnek*

*ragacsos porondon*

*s megy lefelé*

*minden.*

*Egy kis zöld árnyék, csöndes íven sugár, de jól esnék nekünk.*

*Kibúvás a közeledő prés pofái közül, mondom,*

*s fújtat az éj, csatakos;*

*megszül,*

*megszületik a vers;*

*reggelre talán itt a tél.*

**PINTÉR LAJOS**

## Szüret az Istenhegyen

*Rozsdafoltok a gesztenye levelén,  
kora ősz, véraláfutásos az ég,  
véraláfutások az ősz Jókai tenyerén is.  
Az író és báró Eötvös a hegyet járja,  
menyétre lelnek, őzre, rókára.  
Ez Menyét út legyen, ez Őz utca,  
ez Róka dűlő: vágnak egymás szavába,  
fúj a szél a Svábhegyen,  
a keresztelés mámorában  
kipirulnak, mint gránátalma, gurulnak:  
két névadó vén gyerek.  
Járom a Tücsök utcát egyedül,  
századvég van, kora ősz van most is,  
dicsőség a régi névadóknak:  
a Tücsök utcát újra fölveri  
az égreszálló tücsökcirpelés.*

*De a Tücsök utca elején a gesztenyés:  
mint az ember, ki agyvérzést kapott,  
félíg megbénult, félíg már halott,  
egy gesztenyéjét söpri épp a szél,  
boszorkánytermés, kiáltozom.  
Jókai e fákat suhancoknak látta,  
mikor anyjával járta a hegyet.  
E toronyból, hegy-oromból*